

ANNA HASTREITER
DRIE MAANDEN OP DE FILIPPIJNEN

Anna arriveerde half augustus in het “Marcellin Home”, een opvangtehuis voor straatkinderen in General Santos City, in het zuiden van de Filippijnen. De mensen van de leiding hadden voor haar een afwisselend programma samengesteld; ze leerde de instelling en de medewerkers daarvan kennen evenals de nabijgelegen gemeenschappen van de Fraters Maristen en maakte op vrije dagen uitstapjes. Behoedzaam en rekening houdend met haar kennis en vaardigheden kreeg ze steeds meer werkzaamheden toegewezen bij de goed 40 jongens die in vier grote gezinsverbanden in het Marcellin Home wonen. Zo gaf ze hen Engelse les en maakte muziek met hen. Op hun beurt vonden de jongens het leuk om haar oefeningen en spelletjes uit de Filippijnse traditie te laten zien. In hun thuissituatie was er van de eerste levensbehoeften amper sprake, om nog te zwijgen van onderwijs. Daarom waren ze naar de grote stad gegaan om te proberen het daar als straatverkoper te redden. Soms hoorden kruimeldiefstallen om de honger te stillen bij de dagelijkse routine. Wordt een jongen opgepakt en overgedragen aan de politie, dan belandt hij in de regel in de gevangenis. Maar omdat het Marcellin Home bij de instanties voor jeugdzorg in de stad pleit voor de rechten van het kind en ook relevante cursussen voor maatschappelijk werkers en de politie aanbiedt, werken deze in conflictgevallen steeds meer met de Maristen samen. Als er plek is, dan komt de jongere na de gevangenis onder toezicht van de begripvolle, deskundige hulpverleners van het Marcellin Home. Helaas konden de afgelopen jaren niet alle jongeren voor wie een aanvraag was ingediend ook worden opgenomen, vanwege plaats- en geldgebrek. Daarom hebben Duitse donateurs de bouw van een eenvoudig nieuw huis gefinancierd, waar een pleeggezin zich nu om twaalf jonge mensen bekommert. Eind augustus vond de inwijding plaats; Anna mocht daar als onze ambassadrice een rol in spelen.

Half september trok ze haar eerste conclusies: “Het land waar ik woon, en de mensen om mij heen, veranderen mijn kijk op veel dingen. Door de eenvoud waarmee ik elke dag begin, zie ik steeds beter met hoe weinig ik gelukkig kan zijn... Ik ben eindeloos dankbaar voor elk moment hier – of het nu een arm gezin is dat mij hartelijk ontvangt of het uitzicht op de vrijwel ongerepte natuur, een banaan die ik zo van de boom kan plukken of het samenzijn met de jongens... Deze tijd hier betekent onbeschrijflijk veel voor mij!”

Bron: artikel in het tijdschrift *kontinente*, 2013, nr 6

HANNAH MAIR
ZES MAANDEN IN KENIA

Hier kan ik slechts een korte indruk van mijn aanwezigheid als vrijwilliger aan het St. Martin Youth Training Centre (YTC) op het eiland Mfangano in het Victoriameer geven. Het YTC is een ambachtsschool waar jonge mensen van mijn leeftijd worden opgeleid tot meubelmaker, metaalbewerker, huizenbouwer of kleermaker. Landbouwkunde is voor iedereen een verplicht vak. De meesten van deze jongvolwassenen komen uit vrij moeilijke omstandigheden. Bij het YTC hoort ook een *nursery school* (een soort kleuterschool), waar ik mijn vrijwilligerswerk doe. Het werken met de drie- tot zesjarigen geeft me ongelooflijk veel plezier. De kinderen zijn ontzettend levenslustig en halen steeds weer streken uit om mij van mijn stuk te brengen. Op verzoek van een aantal leraren en leerlingen van het YTC geef ik ook computerlessen.

De meisjes en jongens van het Center zijn heel vriendelijk, open en grappig. Ze maken zelf hun eten klaar en wanneer ik maar wil, mag ik meeten en leer ik om alleen met mijn rechterhand te eten (zonder vork, mes of lepel). Wat heb ik al veel nieuwe, handige dingen geleerd! Ik doe de was met de hand, ik heb een koe gemolken maar die was daar niet van gediend, de *students* laten me zien hoe je *ugali* (maisbrij), *skumaviki* (een groente) en *samaki* (vis) klaarmaakt, en ik ben aan het oefenen om dingen op mijn hoofd te balanceren.

Het religieuze leven hier spreekt me erg aan. De eenvoud van de kerk, de directheid, openheid en het élan van de priester, het enthousiasme van de mensen. Ze worden ook bij een vier uur durende viering niet moe, dit in tegenstelling tot mijzelf.

De beslissing om hier naartoe te gaan en me in een andere wereld onder te dompelen, is een van de beste van mijn leven gebleken. Ik ben de Maristen van harte dankbaar voor deze unieke kans!

Bron: artikel in het tijdschrift *kontinente*, 2014, nr 1

JASMIN NIMAR
EEN JAAR IN BOLIVIA

Zo kwam ik aan in een land waarover ik van tevoren niets wist. Omdat ik pas 18 jaar was, besloot het missionarissengezin van de Maristen mij in huis te nemen. Zij zijn mijn familie hier: vader, moeder en vier dochters.

Twee dagen per week geef ik Engelse les aan het Colegio Champagnat. Dat was de eerste keer een heel spannende uitdaging, want ik begon al na twee weken met lesgeven, terwijl ik hier naar Bolivia was gekomen zonder een woord Spaans te spreken! Voor de eerste lessen Engels heeft een van de dochters uit mijn gastgezin Spaanse zinnen voor mij opgeschreven, zodat de kinderen mij zouden verstaan. Gelukkig heb ik heel snel Spaans geleerd en had ik na twee-en-een-halve maand nauwelijks nog problemen om me verstaanbaar te maken.

Op de andere weekdagen werk ik voor "Sembrar", een Maristenorganisatie die door vrijwilligers wordt geleid. We zijn actief op 15 scholen en geven daar naschoolse lessen, workshops, vakantiecursussen en bijscholing voor leraren en ouders. Met ons werk bereiken we 5000 leerlingen, allemaal afkomstig uit de armere kringen. Het idee achter Sembrar is om vanuit het charisma van de Maristen te werken, Gods Woord door te geven en de leerlingen normen en waarden bij te brengen.

Wat mij heel goed bevalt, is mijn contact met de Fraters Maristen. Elke week bezoek ik hen een keer en een van de fraters helpt me met mijn Spaans. In januari kon ik twee weken reizen; ik heb in die tijd alle Maristenhuizen in de omgeving bezocht.

Over Bolivia in het algemeen moet ik zeggen dat ik ontzettend enthousiast ben! Een land met zo veel facetten is echt uniek. Het is zo rijk aan natuur, bodemschatten, fruitsoorten en hartelijkheid, maar zo arm qua goede leiders, echte straten en hygiëne. Maar de jeugd in Bolivia zit niet stil, ze is in beweging. Velen werken samen om het denken van de mensen te veranderen. Je voelt dat de stad aan het veranderen is en ik vind het fijn om daar deel van uit te maken.

Het gaat hier dus echt heel goed met mij. Ik voel me gelukkig om te kunnen zeggen dat Bolivia en Duitsland voor mij hetzelfde betekenen, namelijk: THUIS.

LAURA SATTELMAIR
DRIE MAANDEN IN ZUID-AFRIKA

Op 3 januari ben ik in goede doen in Johannesburg aangekomen en opgehaald door school-directeur Colin Northmore met zijn *family*. En ik heb echt geluk met dit gezin! Ze hebben me al veel van Johannesburg laten zien en van alles met mij ondernomen.

Ik werk nu aan het Sacred Heart College, om precies te zijn in het Three2Six-project. Hier krijgen jonge vluchtelingen uit heel Afrika van maandag tot vrijdag van 3 tot 6 uur 's middags les in rekenen, Engels en *life skills* (= sport, muziek, techniek, voeding etc.), van klas 1 tot 6, en wel van leerkrachten die zelf ook vluchteling zijn. Als zij eens uitvallen of een leerling bijles nodig heeft, word ik erbij geroepen. Verder bestaat mijn werk uit het helpen van Esther (projectleidster, mijn mentor en zelf vluchteling) op kantoor en het opvangen van de kinderen voordat de lessen beginnen. En dat is het beste wat ik ooit in mijn leven heb gedaan - de *kids* zijn echt geweldig! Zodra de deuren van de schoolbus opengaan, springen een dozijn stralende gezichten naar buiten en storten zich op Johanna en mij. Dan gaan we met 3 kinderen per hand naar het veld en spelen met hen, zingen, praten, grijpen in bij ruzietjes, luisteren, dansen... De kids zijn zo open, vrolijk en, hoewel ze veel hebben moeten doorstaan, levenslustig! Elk van hen heeft al de meest verschrikkelijke dingen meegemaakt, in het geboorteland en vervolgens op de vlucht. De meesten komen uit Midden-Afrika en niet weinigen hebben de lange weg te voet en/of liftend afgelegd. Des te verwonderlijk is het daarom hoe vrolijk deze kinderen zijn. En DANKBAAR. Voor elk boek, spelletje en elke minuut die je met ze doorbrengt. Zo geef je ze immers ook een stukje kind-zijn terug.

Op deze plek een heel hartelijk DANKJEWEL aan Frater Michael en Brother Chris voor de kans die ik heb gekregen om deel van dit project te zijn!

Bron: <http://laurafrika.wordpress.com/>

